

Da ikke flere vishede at yttre sig, fattedes J. A. Hansens Forslag om Nedsættelsen af et Udvalg paa syv Medlemmer, fire valgte i Afdelingerne, hvilke Valg skulde være foretagne inden Mandagsmødet, og tre i Salen, under Afstemning og vedtoges med 48 mod 27 Stemmer.

Derefter gik man over til: første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Forordningen om Daaben af 30te Mai 1828. Lovforslaget findes i Anhang Spalte 605 ff.).

Sable: Jeg skal for den høitærede Undervisningsminister udtale min Anerkjendelse af, at han saa hurtigt har imødekomet et Ønske, der forrige Aar blev udtalt her i Thinget; men, naar vi see hen til, hvorledes dette Lovforslag er kommet til at forelægge for os, har jeg rigtignok adskillige Indvendinger, som jeg lige strax skal tillade mig at gjøre. Saaledes som Forslaget var kommet fra Regjeringen, indeholdt dets to Paragrapher egentlig tre Punkter, hvoraf eet hørte til ethvert af de tre Ministerier, som ere ansvarlige for Kongerigets Rigsdag. Første Pasfus af første Paragraph hørte ganske vist under Justitsministeriet, den anden Pasfus af samme Paragraph under den ærede Cultusminister, og hvad der staaer i § 2 maa ansees for at henhøre under Indenrigsministeriet. Saaledes som Lovforslaget er kommet fra Landstinget, er der steet den Forandring deri, at den Pasfus, der netop angik Cultusministeriet, er borttagen, men der er dog ogsaa desforuden gjort en lille Forandring i § 1, hvorved det Forslag, der forelaa temmelig reent og klart fra den ærede Cultusminister, nu er blandet saaledes, at Forholdet ikke længere er klart. Dette er nemlig steet derved, at den borgerlige Forpligtelse, som Daabsanordningen af 30te Mai 1828 indeholder, er bleven kaldet en kirkelig Forpligtelse. Enhver, der kjennder Daabsanordningen og vor tidligere Lovgivning i denne Mening og tillige hvad der er foregaaet i Baptistsagen, maa jo vide, at den strengt taget ikke var nogen kirkelig Anordning og heller ikke indeholdt nogen kirkelig, men en ligefrem borgerlig Forpligtelse.

Derfor det nu havde været en borgerlig Forpligtelse, maatte det efter min Mening ganske simpelt høre under Justitsministeren, uden at spørge Landemoderne, at ophæve en saadan borgerlig Forpligtelse, som ikke længere ansaaes passende for vore Forhold. Hvad nu § 2 angaaer, da er det maaskee den, der trænger til de vigtigste Forandringer. I denne Paragraph er nemlig den Mulkt bibeholdt, der skal erlægges for Undblælsen af at lade sine nyfødte Børn døbe inden den i Loven omtalte Frist, men den er bibeholdt for de Forældre, der ikke inden et Aar for vedkommende Præst eller Kirkebetjent opgive det Navn, de ville have Barnet tillagt. Jeg kan ikke nægte, at jeg anseer denne Frist for i borgerlig Henseende at være altfor lang. Forordningen af 30te Mai 1828 har en § 9, hvori der omtales, hvorledes der skal gaaes frem med Hensyn til Anmeldelsen af Fødselen. Jeg troer, at det var den allerfimpleste Maade at ordne denne Sag paa at paalægge, at ved denne Anmeldelse skulde det tillige opgives, hvad Navn Barnet skal have, og tillige, at en Udskrift om, at Saadant var steet i ethvert Tilfælde, for alle Forældre, skulde træde istedet for Daabsattest i alle borgerlige Forhold; men naar vi nu foranstalte udgivet en Lov, der indeholder denne anden § under en saadan Titel, som Loven nu har, da bliver det en ny Bekræftelse paa, hvad der under en foregaaende Sag blev berørt af en æret Taler (Tscherning), at vi paany blandede det Kirkelige og det Borgerlige sammen. Forsaavidt Præsten og Kirkebetjenten omtales i denne § som den, der føre Sognebøgerne, forekommer det mig, at vi ved 2den Behandling istedet derfor burde sætte: Sognets Bogfører. Man veed, at Præsten og Kirkebetjenten ere forpligtede til at holde disse Sognebøger, og at der er Bestemmelse for, hvorledes de skulde holdes aldeles affondrede fra hinanden, saaledes at de ikke engang een Nat maae være under eet og samme Tag. Det er naturligtvis for Controllens Skyld. Dernæst staaer der længere henne i Paragraphen: „Kirkebøgerne“. Jeg mener, at der ikke her vil være nogen Bausfællighed ved istedetfor dette Udtryk at sætte „Sognebøgerne“, for at vi ikke skulde give en yderligere Grund til at